

Kritikken skriver om "Livet i Paradis"

Lars Bukdahl i Weekend Avisen:

"Hjerteskrærende i plottet om en lærers natlige overgreb på Heilmann, og hvad deraf følger - og, åh, i kapitlet om at vende tilbage til Aalborg og ikke gå til sin fars begravelse, men bare gå og gå gennem gaderne.

Bare nærværende i beretningerne om kostskolelivet og subversionen af og oprøret mod samme: ugrumt excentriske og enøjede lærere, upolitisk, godartet forelskelse og utugt og beruselse (se, hvordan Eriksen-stiligheden smitter!) og så den målrettede, nysgerrige politiske aktivitet:

To af de bedste, mest diverterende kapitler handler om dels et støvet kommunistisk møde i hovedstaden, hvor kumpanerne forgæves forsøger at få klar besked om tusindårsriget, dels en vellykket aktion på skolen, hvor væggene under et sportsarrangement tilklistres med billeder af amerikanernes My Lai-massakre i Vietnam, hvilket giver anledning til endnu en batalje i den løbende fejde med flokken af de såkaldt hellige elever.

Den britiske kostskolefiktion, som Livet i Paradis mest ligner, er måske faktisk Lindsay Andersons film If... fra akkurat 1968 med elektrisk utilpasse Malcolm McDowell i hovedrollen.

Det er ikke kostskolen, der hjemsøger Jens-Martin Eriksen, det er Jens-Martin Eriksen, der hjemsøger kostskolen med liv og følselsfuld, rigt reflekteret stil ..."

Erik Skyum-Nielsen i Dagbladet Information:

"Jens-Martin Eriksen anvender to greb til at inddrage sin læser i romanens indre drama. Det ene består i at begynde med en stribe små og tilsyneladende ret så harmløse hændelser på skolen, som da fortælleren kissemisses med en pige fra København, eller da han kortvarigt kæresterer med Juliane fra Grønland. I en sidehandling følger man hans fascination af en yngre lærerinde, og man hører, hvordan de to kontubernaler laver oprør ved at arrangere plancheudstilling om massakren i My Lai marts 1968, da amerikanske soldater nedskød mellem 347 og 504 vietnamesiske civile - gamle mennesker, kvinder og børn. Volden i den 'store'

verden kobles derved til magtudøvelsen, under fromheds dække, i det helt nære rum. Hvis læserne et øjeblik troede at være vidner til skolehistorier af 'Tykke-Niels'-typen, forstår de, at de har taget fejl. Forfatterens optagethed af ømme, hvide smertepunkter fornægtede sig alligevel ikke. Jens-Martin Eriksens andet læseraktiverende greb består i at lade fortælleren tøve over for sin egen beretning. På datidsplanet er han dybt splittet, fordi han på den ene side ikke kan kapere det hyklerisk iscenesatte fællesskab på skolen, og på den anden side heller ikke kan udholde tanken om at være alene. Men på nutids- eller, om man vil, udsigelsesplanet, fyldes han af en slags samlende kraft. Undrer sig over alle de voldsomme ord – for eksempel retfærdighed og Guds straf – der kom til ham i katastrofens stunder, og som han genkalder sig nu, alt imens han overvinder sin skrivemodstand. Læseren bringes ganske enkelt til at indleve sig i, hvordan noget, den stærke vilje, »dukker op fra et sted dybt inde i mig, noget som også overraskede mig selv. Som om en ukendt og begravet side af mig nu trådte frem og tog ordet«.